

Pedofielen die het internet gebruiken om kinderen te lokken, riskeren extra straf, zo wil een wetsvoorstel

Wind, water en jong vuur

Zeshonderd jongeren ontmoeten elkaar op eerste nationale plussersdag

- Jokri en pluswerking doen jongeren op tientallen plaatsen in Vlaanderen spelen, maar ook samen op zoek gaan naar zin
- Midden mei ontmoeten lokale groepen elkaar op de nationale plussersdag in Oostende
- Van doopvonten bouwen op het strand tot verzoening schenken in het park, alles draaide rond de sacramenten

Jozefien VAN HUFFEL

Een winderige dag in Oostende, de vrijdag van het Hemelvaartweekend. Vlak bij de Sint-Petrus- en Pauluskerk, achter twee oudere vrouwen die tevergeefs hun kapsel in de plooi proberen te houden, lopen ze. Een sliert jongeren, bijna een straat lang, die van de wind nauwelijks iets lijken te voelen. Ze stappen stevig door, sommigen al zingend. Voorbij de drempel van de kerk vertragen en verstillen ze, maar niet voor lang. „Het is hier niet te warm, maar we zullen ons warm zingen”, meldt de jonge priester aan de microfoon. „Wie kent het lied *De sprong om te geloven?*”

Het bezinningsmoment in de kerk is een van de vier haltes op het parcours van de nationale plussersdag van IJD, Jongerenpastoraal Vlaanderen. Meerdere bisdommen organiseerden eerder al bijeenkomsten voor lokale jongerengroepen, maar vandaag is de eerste ontmoeting voor Jokrileden en plussers uit heel Vlaanderen. Zeshonderd jongeren nemen deel aan de dag, met de sacramenten als thema.

Leider Tom Cannière loopt rond met vijftien jongeren van Pluto, plussers Torhout. Iedereen die in de federatie het vormsel krijgt, kan nadien lid worden. De groep bestaat bijna tien jaar. „We proberen altijd naar ontmoetingsdagen te komen”, zegt Cannière. „Het is goed dat onze jongeren eens zien dat ze niet alleen zijn.”

De Antwerpse vicaris Wim Selderslaghs neemt op het strand de leiding in een spel over dopen. © Jozefien Van Huffel

Hanne Monné is afkomstig uit Asse. „In onze parochie worden jongeren gevormd als ze zeventien zijn. Vanaf de plechtige communie tot dat moment komen we drie keer per jaar samen. Aanvankelijk was dat een beetje onwennig, maar nu vind ik het best leuk om zoals vandaag met vrienden uit de parochie op stap te gaan.”

Een tweede grote groep plussers komt intussen aan op het strand. Wim Selderslaghs, vicaris voor jeugd in het bisdom Antwerpen, ontvangt hen, verkleed als Johannes de Doper. Twee andere IJD-medewerkers nemen moedig een duik in de ijskoude zee om het spel in te leiden. Ze willen gedoopt worden, maar dat blijkt in de zee niet te gaan. Of de jongeren soms een doopvont kunnen bouwen op het strand?

Even later vliegen zand en water in het rond. En bevrogen gedachten. „Laat je dopen, krijg nieuw

leven”, dicteert een meisje het opschrift voor een van de doopvonten. Twee anderen schrijven zo waar Griekse letters in het zand, nog anderen lossen een quiz over Johannes de Doper op.

„Zingevingsmomenten zijn even belangrijk als spel. Pas als het stil wordt, leer je elkaar kennen”

Twee broers van een kleine plussersgroep uit Brussel zijn in hun eentje naar Oostende gekomen. „We dachten dat dit leuk zou zijn. En dat is het ook”, vertellen ze. „Wij vinden het tof als activiteiten worden gecombineerd met geloofsbeleving. En we zijn duidelijk niet de enigen.”

Of spel en spiritualiteit goed samengaan? De jongeren van Pluto

knikken bevestigend, wat later in het Maria Hendrikapark. „Wij komen om de drie weken samen op zaterdagavond”, zegt Sanne Misplon. „We ravotten en bezinnen. Heel soms valt de bezinning weg, bij gebrek aan schone kleren, maar eigenlijk is het heel goed dat we een keer nadenken. Iedereen is dan open en eerlijk.” „Tijdens de rustige momenten leer je elkaar echt goed kennen”, vult Aïcha Kongolo aan. „Daardoor zijn we een hechte groep. Iedereen komt goed overeen, van twaalf tot eenentwintig.” Sanne Misplon: „We mogen serieus zijn bij elkaar. Soms huilt er zelfs eens iemand tijdens de bezinning.”

In het park staat het sacrament van de verzoening centraal. Twee zusters, verkleed als vissers, tonen de gaten in hun netten. Zouden ze die niet kunnen ‘boeten’, repareren, met de touwen waarmee iets verderop een zondaar

aan een boom vastzit? De vissers geven de plussers opdrachten, een voor elk touw dat moet worden losgemaakt.

Een groep vult in een rooster begrippen in die hen aan het sacrament van de verzoening doen denken. Met een letter van elk woord moeten ze verticaal het woord ‘verzoening’ vormen. „Rust”, oppert iemand. „En eerlijk. En vergeven.” „Nogmaals”, stelt iemand anders voor. „Want vergeven doe je toch niet één keer. Dat doe je elke keer opnieuw.”

De plussersdag eindigt waar hij begon, in de Velodroom in het park. De christelijke folkband West Rim staat op het podium. En de plussers dansen, uitgelaaten, maar met gemeend vuur vandenbinnen. Omdat ze de sprong om te geloven al namen of omdat ze de twijfel om te springen stilaan overwinnen. Maar vooral omdat ze dat samen doen.